

РЕШЕНИЕ

№ 5171

гр. София, 11.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разглежда докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20231110203443 по описа за 2023
година

Производството е по реда на Раздел V, Глава III от ЗАНН.

С Наказателно постановление (НП) № Р-10-583 от 16.07.2021г., издадено от В.Н.С., Заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, връзка § 1, т.51 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ е наложена на „Застрахователно дружество (ЗД) ***“ АД имуществена санкция в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

Недоволно от Наказателното постановление е останало наказаното Дружество „ЗД ***“ АД, което в жалба /подадена чрез адв. М. Г./ заявява, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, издадено при неправилно и превратно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Посочва се, че Дружеството не е извършило вмененото му нарушение при условията на повторност. Според жалбоподателя, за да е налице повторност следва нарушителят да е извършил процесното нарушение в 1-годишен срок от влизане в сила на НП отново за нарушение по чл.108 от КЗ /в сила от 01.01.2016г./. Твърди се, че налагането на санкция по реда на чл.644, ал.2 от КЗ за нарушение на чл.108 от КЗ поради наличие на предходно нарушение по чл.107 от КЗ /отм./ представлява правоприлагане в следствие на тълкуване и аналогия на закона, т.е. „налагане на санкция по аналогия“, което било недопустимо според Закона за нормативните актове за

административно – наказателното производство. По отношение прилагането на чл.644, ал.2 от КЗ в жалбата се твърди, че за да бъде приложен този квалифициран състав на нарушението е необходимо в Акта, с който същото се предявява, да са описани фактите, довели до приложението на този по-тежък състав. В тази връзка и на основание чл.84 от ЗАНН се прави позоваване на НПК. Твърди се, че повторността е елемент от обективната страна на квалифицирания състав /съставомерен признак/ и на основание чл.42, т.4 от ЗАНН в АУАН следва да бъдат описани фактите, обуславящи квалифициращия признак, а не само основния състав на нарушението. Индивидуализацията на наказанието не следва да се смесва като дейност с тази по определяне на приложимия състав - основен, квалифициран, привилегирован. Заявява се, че процесният АУАН съдържа констатации само за факти по отношение на нарушението по чл.108 от КЗ и липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Едва с НП се въвеждали фактически твърдения за „повторност”, респ. Дружеството е наказано по реда на чл.644, ал.2 от КЗ. Поради това се прави извод, че в случая НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. На това основание се претендира за грубо нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. На следващо място в жалбата се посочва, че правната квалификация на нарушението била неправилна, тъй като следвало да се приложат разпоредбите на чл.496 и сл. от КЗ, а не общата норма на чл.108 от КЗ. Претендира се за нарушение по чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, тъй като било налице несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП и дадената му правна квалификация. Твърди се, че неправилно е определена и датата на нарушението. Досежно наказанието се заявява, че то не съответства на целите на административното наказание, нито на тежестта и характера на нарушението, тъй като не били налице отегчаващи вината обстоятелства. Отделно от това се приема, че извършеното административно нарушение е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като няма настъпили обществено – опасни последици от деянието, а и защото към момента на съставяне на АУАН застрахованото лице изцяло е получило определеното му застрахователно обезщетение. Поради това се иска СРС да отмени атакуваното Наказателно постановление. Алтернативно се моли съдът да преквалифицира наложената санкция от такава по чл.644, ал.2 от КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 от КЗ и да наложи минималния законов размер на административното наказание.

По повод на жалбата на „ЗД ****” АД срещу Наказателно постановление № Р-10-583 от 16.07.2021г., издадено от Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, е било образувано НАХД № 11387/2021г. по описа на СРС, НО, 21 състав, по което дело е било постановено Решение от 28.10.2022г.

С Решение № 1446 от 07.03.2023г. по КНАХД № 11561/2022г. Административен съд – София град, VIII касационен състав е отменил Решение на СРС, постановено по НАХД № 11387/2021г. по описа на СРС, НО, 21 състав от 28.10.2022г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Въз основа на това Решение на Административен съд – София град, на 14.03.2023г. е образувано настоящото НАХД № 3443/2023г. по описа на СРС, НО, 10 състав.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателят „ЗД ****“ АД и адв. Г., редовно призовани, не се явяват и не вземат становище по спора.

Въззиваемата страна Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ се представлява пред СРС, НО, 10 състав в съдебно заседание на 13.06.2023г. от юрк. Г., която заявява, че оспорва жалбата. В съдебно заседание на 12.09.2023г. въззиваемата страна се представлява от юрк. Л., която по време на съдебните прения пред СРС, НО, 10 състав заявява, че подадената жалба е неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното с нея Наказателно постановление следва да се потвърди като законосъобразно. Според юрк. Л. от събраните по делото доказателства безспорно се доказва извършването на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ. Изложените в жалбата оплаквания били неоснователни. Изтъква се, че застрахователят не е подал писмени възражения. Твърди се, че няма квалифициран състав, като наложената имуществена санкция била в по-висок размер, тъй като е налице повторност на нарушението. Това, че в АУАН не е посочено наличието на повторност на нарушението не представлявало съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като било свързано с по-високия размер на имуществената санкция. Определя се като неоснователно и възражението от жалбата, че е следвало да се приложи разпоредбата на чл.496, ал.1 от КЗ вместо 108, ал.1 от КЗ, тъй като е важен моментът, в който всички доказателства, относими към основанието и размера на претенцията, бъдат представени пред застрахователя и именно от този момент започва да тече 15-дневният срок в работни дни, в който застрахователят следва да се произнесе като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже. Посочва се, че в чл.496 от КЗ е фиксиран пределният срок, в който застрахователят следва да се произнесе по претенцията. Според юрк. Л. неоснователно жалбоподателят твърди, че има нарушение на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, тъй като словесно било описано, че е нарушен чл.108 от КЗ и такава била и дадената цифрова квалификация на деянието. Според процесуалния представител на въззиваемата страна не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Относно размера на санкцията юрк. Л. заявява, че нарушението е извършено в условията на повторност и във връзка с това е определен по-висок размер на административното наказание, за да се превъзпита нарушителя. С тези аргументи се иска от съда да потвърди процесното Наказателно постановление, както и да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на Комисията за финансов надзор.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намери за установено следното от **фактическа страна** :*

С Наказателно постановление № Р-10-821 от 17.09.2019г., потвърдено с Решение № 296299 от 09.12.2019г. по НАХД № 16280/2019г. по описа на СРС, НО, 94 състав, оставено в сила с Решение № 1920 от 16.03.2020г. по дело № 602/2020г. по описа на АССГ – XVII касационен състав и влязло в законна сила на 16.03.2020г., жалбоподателят „ЗД ****“ АД е бил наказан по административен ред за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ, извършено на 21.11.2018г.

На 06.01.2021г. лек автомобил „****“ с рег. № **** участвал в пътно – транспортно произшествие /ПТП/ с лек автомобил „****“ с рег. № ***. За случая бил съставен Двустранен констативен протокол за ПТП от дата 06.01.2021г. Виновен за ПТП-то бил водачът на лек автомобил „****“ с рег. № ***. За това МПС имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към ЗД „****“ АД с полица № *** - със срок на действие от 08.04.2020г. до 07.04.2021г.

Собственик на лек автомобил „****“ с рег. № **** е К.И.С., а водач на МПС-то по време на въпросното ПТП била И.С..

За настъпилото ПТП К.С. подал Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС до ЗД „****“ АД и там била заведена щета № 2110000722 на 08.01.2021г. В Уведомление за необходимите документи по заведената щета било отбелязано, че К.С. е представил на застрахователя на дата 08.01.2021г. следните документи : „Заявление за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди на МПС“, „Свидетелство за регистрация на МПС – част 1 и/или 2“, „Контролен талон към знак за технически преглед“, „Свидетелство за управление на МПС“, „Контролен талон към свидетелство за управление на МПС“, „Протокол за ПТП, констативен протокол за ПТП, Служебна бележка или удостоверение от съответните компетентни органи в зависимост от вида на събитието“ и „Други документи“. Останало С. да представи удостоверение за банкова сметка на собственика или упълномощено от собственика лице. По отношение на увреденото МПС били извършени огледи на 08.01.2021г. и на 21.01.2021г. и съответно били съставени Опис на щета № 1 от 08.01.2021г. и Опис на щета № 2 от 21.01.2021г. На 28.01.2021г. било представено на застрахователя и удостоверение за банковата сметка на К.С.. Направена била Калкулация на щетата и на 03.02.2021г. от „ЗД ****“ АД издали Доклад № 211000072201. От застрахователното Дружество определили обезщетение по заведената щета в общ размер на 569.11 лева. Реално плащане в този размер на обезщетението било извършено по сметка на К.И.С. на дата 20.05.2021г.

Междувременно К.И.С. подал жалба в КФН, заведена под № 91-02-604 от 14.05.2021г. за това, че до 14.05.2021г. „ЗД ****“ АД не е заплатило на С. обезщетението за настъпилата по автомобила му щета. По повод на тази жалба е разпоредена проверка в КФН, във връзка с която от „ЗД ****“ АД с писмо изх. № 91-02-604 от 18.05.2021г. е изискана информация и документация касателно процесната претенция. В отговора си „ЗД ****“ АД в писмо до КФН с вх. № 91-02-604 от 28.05.2021г. излага съображенията си и изпраща на КФН преписката по конкретната щета.

Със Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. Заместник - председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ е определил С. за лице, което да съставя Актове за установяване на административни нарушения /АУАН/ по КЗ.

Във връзка с протеклата в КФН проверка по конкретния казус св. С.А. (в присъствието на други две лица – свидетели при съставянето и връчването на Акта : И.Л. и С.Т.) съставила Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-508 от 08.06.2021г., в който изрично е посочила, че за „ЗД ****“ АД е възникнало задължението, считано от

28.01.2021г., да се произнесе по претенцията в срок не по-късно от 18.02.2021г. включително по един от алтернативно посочените в т.1 и т.2 от чл.108, ал.1 от КЗ начини. Актосъставителят е приел, че „ЗД ****“ АД се е произнесло по заведената претенция извън законоустановения срок, с което е нарушил разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ. В Акта е посочено, че нарушението е извършено на 19.02.2021г. в гр. София, а е установено на 28.05.2021г. Този АУАН е предявен на нарушителя и е подписан от пълномощник на „ЗД ****“ АД на 08.06.2021г.

Въз основа на този АУАН е издадено обжалваното Наказателно постановление № Р-10-583 от 16.07.2021г., с което на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, връзка §1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648 от КЗ В.Н.С. в качеството си на Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ е санкционирал „ЗД ****“ АД с „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева за извършено нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ.

Наказателното постановление е получено (видно от известието за доставяне) на 22.07.2021г. и е обжалвано с жалба, изпратена по пощата чрез БулПост на същата дата - 22.07.2021г., която е била входирана в КФН под № 91-01-664 от 26.07.2021г.

Приетата от съда фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства : показанията на свидетелката А. (дадени пред СРС, НО, 10 състав в съдебно заседание на 12.09.2023г.), както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства – извадка от ДВ бр.67/28.07.2020г. (на лист 12 от НАХД № 3443/2023г. по описа на СРС, НО, 10 състав); разписка за пратка от Бул Пост (на лист 8 от НАХД № 11387/2021г. по описа на СРС, НО, 21 състав); известие за доставяне на НП; АУАН № Р-06-508 от 08.06.2021г.; пълномощно на К.Г.; жалба от К.И.С. до КФН с вх. № 91-02-604 от 14.05.2021г.; Опис на заключение по щета № 2110000722; писмо от КФН с изх. № 91-02-604 от 18.05.2021г.; писмо от „ЗД ****“ АД до КФН с вх. № 91-02-604 от 28.05.2021г.; полица № ***; справка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“; Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС от 08.01.2021г.; Двустранен констативен протокол за ПТП от 06.01.2021г.; свидетелство за регистрация на МПС – част II; контролен талон и свидетелство за управление на МПС на И.С.; служебна бележка от „Банка ДСК“ АД; Уведомления за необходими документи – от 08.01.2021г. и от 28.01.2021г.; Опис на щета № 1; Опис на щета № 2; Калкулация на щета; Доклад № 211000072201/03.02.2021г.; платежно нареждане от 20.05.2021г.; Наказателно постановление № Р-10-821/17.09.2019г., издадено от Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“; Решение № 1920 от 16.03.2020г. по дело № 602/2020г. по описа на АССГ – XVII касационен състав; Решение № 296299 от 09.12.2019г. по НАХД № 16280/2019г. по описа на СРС, НО, 94 състав и Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

Целият наличен по делото доказателствен материал е непротиворечив, еднопосочен, взаимно обусловен, поради което съдът го кредитира напълно.

Показанията на свидетелката А. (дадени пред СРС, НО, 10 състав в съдебно заседание на 12.09.2023г.) са информативни и относими, звучат обективно и непредубедено, като същевременно намират опора в кредитираните по-долу писмени доказателства. Поради това съдът се доверява на гласните доказателства напълно. С оглед принципа на устност и непосредственост СРС, НО, 10 състав обсъжда единствено показанията на свидетелката, дадени пред настоящия съдебен състав.

Подробно цитираните по-горе писмени доказателства са обективни, еднопосочни и с достоверна дата. Поради това СРС ги кредитира напълно.

От Двустранния констативен протокол за ПТП от 06.01.2021г. се установява реализиране на ПТП-то на дата 06.01.2021г. и виновният за ПТП-то водач, респ. управлявания от него автомобил. За това, че последният е имал в „ЗД ***“ АД сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ данни се съдържат в приложените по делото полица № *** (валидна от 08.04.2020г. до 07.04.2021г.) и справка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за МПС с рег. № ***. От Двустранния констативен протокол за ПТП се установява още, че по лек автомобил „****“ имало нанесени щети в следствие на това ПТП, във връзка с които е била заведена процесната щета. На база приложените по делото Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС от 08.01.2021г., Уведомления за необходими документи (от 08.01.2021г. и от 28.01.2021г.), Опис на щета № 1, Опис на щета № 2, Калкулация на щета, Доклад № 211000072201/03.02.2021г., Опис на заключение по щета № 2110000722 и платежно нареждане от 20.05.2021г. се установява, както фактът на завеждане на щетата в застрахователното Дружество, така и датите на проведените огледи на автомобила и на предоставянето на документите на застрахователя, а така също и размерът, респ. датата на изплащане на обезщетението.

Останалите, представени през застрахователя документи (свидетелство за регистрация на МПС – част II, контролен талон и свидетелство за управление на МПС на И.С., служебна бележка от „Банка ДСК“ АД) също следва да се кредитират от съда като непротиворечиви, обективни и достоверни.

Съдът се доверява напълно на Наказателно постановление № Р-10-821/17.09.2019г., издадено от Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, Решение № 1920 от 16.03.2020г. по дело № 602/2020г. по описа на АССГ – XVII касационен състав, Решение № 296299 от 09.12.2019г. по НАХД № 16280/2019г. по описа на СРС, НО, 94 състав, както и на Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, и на извадката от ДВ бр.67/28.07.2020г., тъй като това са официални документи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. От цитираните по-горе Наказателно постановление № Р-10-821/17.09.2019г., издадено от Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, Решение № 296299 от 09.12.2019г. на СРС, НО, 94 състав и Решение № 1920 от 16.03.2020г. на АССГ – XVII касационен състав се установява, че „ЗД ***“ АД е било наказано по административен ред за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ,

фактически изразяващо се в това, че на 21.11.2018г. в гр. София „ЗД ****“ АД не е изпълнило задължението си в срок до 15 работни дни от представяне на последното доказателство за основания и размера на претенцията да се произнесе по друга застрахователна претенция по един от посочените в т.1 и т.2 от чл.108, ал.1 от КЗ начини като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователна сума или мотивирано откаже плащане. От цитираните съдебни актове следва, че Наказателно постановление № Р-10-821/17.09.2019г., издадено от Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ е влязло в законна сила на 16.03.2020г. Това означава, че Дружеството – жалбоподател е било санкционирано с влязъл в сила на 16.03.2020г. акт за предходно нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ. От приложената Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и с оглед нормата на чл.647, ал.1 от КЗ се доказва, че към 08.06.2021г. свидетелката С. е имала право да съставя Актове за установяване на административни нарушения на Кодекса за застраховането, тъй като е била оправомощена за това от Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“. Това означава, че процесният АУАН е съставен от опривомощено за това лице. От приложената на лист 12 от НАХД № 3443/2023г. по описа на СРС, НО, 10 състав извадка от ДВ бр.67 от 2020г. се доказва, че В.Н.С. е Заместник - председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и съответно е имал правомощието по чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН и чл.647, ал.2 от КЗ да издава Наказателни постановления като налага глоби и имуществени санкции за нарушения по Кодекса за застраховането. От тук следва, че и процесното НП е издадено от компетентно лице.

Приложените по делото жалба от К.И.С. до КФН с вх. № 91-02-604 от 14.05.2021г., писмо от КФН до „ЗД ****“ АД с изх. № 91-02-604 от 18.05.2021г. и писмо от „ЗД ****“ АД до КФН с вх. № 91-02-604 от 28.05.2021г. са обективни и достоверни писмени доказателства, които съдът няма основание да не кредитира. От тях се установява кога е била подадена жалбата от ползвателя на застрахователни услуги С. до КФН, кога са изискани документи от застрахователя и кога такива са били предоставени в КФН. Цитираните писмени документи имат достоверна дата, поради което СРС приема, че действително процесното деяние е било установено на дата 28.05.2021г., тъй като тогава са постъпили документите от „ЗД ****“ АД в КФН.

Приложената на лист 8 от НАХД № 11387/2021г. по описа на СРС, НО, 21 състав разписка за пратка от Бул Пост и известието за доставяне на НП (приложено след процесното НП) имат достоверна дата. Поради това СРС ги кредитира и приема, че Наказателно постановление № Р-10-583/16.07.2021г. е получено на 22.07.2021г. и е обжалвано с жалба, изпратена по пощата чрез БулПост на същата дата - 22.07.2021г.

Пълномощното на К.Г. не се опровергава от нито едно събрано по делото доказателство. Характеризира се като обективно писмено доказателство и съдът няма основание да не го кредитира. Поради това, както въз основа на него, така и на отразеното в АУАН съдът приема, че Актът е бил връчен на пълномощник на „ЗД ****“ АД.

Констатациите от АУАН № Р-06-508 от 08.06.2021г. намират опора във всички кредитирани по-горе гласни и писмени доказателства. Поради това съдът се доверява и на Акта.

Доколкото писмените и гласни доказателства са обективни, еднопосочни и непротиворечиви помежду си, съдът намира за ненужно по-подробното им анализиране (по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК).

*При така установената фактическа обстановка и направения по-горе доказателствен анализ съдът достига до следните **правни изводи** :*

Жалбата е подадена в деня на получаване на процесното НП, т.е. в законоустановения срок за обжалване, от оправомощено за това лице и срещу административен акт, подлежащ на проверка по реда на ЗАНН, поради което се явява **процесуално допустима**.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, поради следните съображения :

Неправилно е твърдението на жалбоподателя относно правната квалификация на нарушението - че в конкретния случай са приложими разпоредбите на чл.496 и сл. от КЗ, тъй като били специални по отношение на чл.108, ал.1 от КЗ. Нормата на чл.496 от КЗ се отнася до задължението на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите да се произнесе в 3-месечен срок от предявяване на застрахователната претенция, докато чл.108 от КЗ касае задължението на застрахователя да определи и изплати, респ. мотивирано да откаже плащане в срок до 15 работни дни от представянето на последното доказателство относно основанието и размера на претенцията. От тук съответно следва изводът, че тези два срока започват да текат от различен начален момент, поради което не може да се приеме, че едната норма е специална спрямо другата разпоредба от КЗ. Напротив, щом в чл.106, ал.3 от КЗ изрично е уреден въпросът с претенциите по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, то твърдението, че чл.108 от КЗ (който препраща към чл.106 от КЗ) не се отнася до претенции по застраховка „Гражданска отговорност“, се явява невярно. Предвиденият в чл.496 от КЗ тримесечен срок за окончателно произнасяне на застрахователя по претенцията за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите не освобождава застрахователя от задължението му да определи и изплати, респ. да откаже изплащане на застрахователно обезщетение в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ. Съгласно чл.108, ал.3 от КЗ в случаите по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите срокът по чл.496, ал.1 от КЗ се прилага само, когато не са представени всички доказателства по чл.106 от КЗ. Именно поради това съдът счита, че в процесния случай /при представяне на всички поискани доказателства и неизискани други такива от страна на „ЗД ***“ АД/ приложима се явява разпоредбата на чл.108 от КЗ, а не на чл.496 и сл. от КЗ.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя досежно повторността на нарушението. Повторността не е елемент от фактическия състав на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ - видно от съдържанието на самата норма. Поради това непосочването ѝ в АУАН

не съставлява процесуално нарушение. В случая повторността е обстоятелство, обосноваващо размера на наказанието и в този смисъл е относима към приложимата санкционна норма, а чл.42 от ЗАНН /за разлика от чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН/ не поставя изискване в АУАН да се посочва видът и размерът на наказанието, респ. приложимата санкционна норма. Поради това посочването за първи път в НП на обстоятелството, че деянието е извършено повторно е във връзка с изискването на чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН, а не като част от описание на нарушението. Ето защо и този довод на жалбоподателя е неоснователен.

Съдът не констатира разминаване между фактическата обстановка и правната квалификация на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ в Акта и в Наказателното постановление. Не може да се говори и за нарушено право на защита на жалбоподателя, тъй като той е знаел, че за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ е бил санкциониран с Наказателно постановление № Р-10-821 от 17.09.2019г., преминало през съдебен контрол и влязло в законна сила на 16.03.2020г.

След съпоставяне на съдържанието на процесните Акт и Наказателно постановление става ясно, че е налице съответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП. По един и същи начин в АУАН и в НП са посочени елементите от фактическия състав на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ - вида на настъпилото застрахователно събитие, датата на представяне на последното доказателство по смисъла на чл.106 от КЗ пред застрахователя (в случая – датата на представяне на удостоверението за банковата сметка - 28.01.2021г.), какъв е законоустановеният срок за произнасяне, кога изтича той и че в този период не е имало произнасяне от страна на „ЗД ***” АД по един от двата начина, посочени в закона. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи нарушителя да разбере административно – наказателното обвинение срещу него. Досежно твърденията за повторност – доколкото те не са елемент от фактическия състав на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ – непосочването им в АУАН не съставлява процесуално нарушение.

След собствена служебна преценка на материалите по делото съдът достига до извода, че между АУАН и обжалваното НП има пълно съвпадение на фактите, чрез които са зададени рамките на конкретното обвинение. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. Няма допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице да разбере за какво нарушение го санкционират. Съдът не откри основания за отмяна на Наказателното постановление на формално основание. И в Акта, и в Наказателното постановление пълно и точно са описани нарушението, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които то е било извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени. Правната квалификация по чл.108, ал.1 от КЗ е прецизна и в съответствие с текстовото описание на състава на административното нарушение. АУАН и НП са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. В случая нарушението се твърди да е извършено на 19.02.2021г. Двугодишният

срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН изтича съответно на 19.02.2023г. Тримесечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН започва да тече от откриване на нарушителя. Писмото с документите по конкретната щета са постъпили от застрахователя в КФН на 28.05.2021г. (видно от писмо до КФН с вх. № 91-02-604/28.05.2021г.) и няма как преди тази дата да се приеме, че административно – наказващият орган е можел да установи нарушението и автора му. Считано от тогава до датата на съставяне на Акта /08.06.2021г./ са минали само няколко дни, по-малко от месец. Поради това СРС приема, че в случая сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН са спазени. Доколкото от съставянето на Акта на 08.06.2021г. до датата на издаване на Наказателното постановление на 16.07.2021г. са минали по-малко от два месеца, съдът приема, че е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

В случая са съобразени и изискванията на чл.40, ал.1 и ал.3, респ. чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН. Налице са всички реквизити по чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН.

Поради това СРС счита, че не са допуснати процесуални нарушения при съставянето на АУАН и при издаването на оспорваното Наказателно постановление. Същите изхождат от компетентни лица (съгласно нормата на чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, чл.647, ал.1 и ал.2 от КЗ, т.1.2.3. от Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор” и извадката от ДВ бр.67 от 2020г.), поради което спорът следва да бъде решен по същество.

Съгласно чл.108, ал.1 от КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по Раздел I от Приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, Раздел II, буква „А“ от Приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. В случая претенцията е от застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, която е посочена в точка 10, Раздел II на Приложение № 1. Доказателствата по чл.106 от КЗ са не само документите, удостоверяващи застрахователния договор и застрахователното събитие, но и веществените доказателства – представянето на автомобила за оглед и опис на щетата (в този смисъл е Решение № 4228/17.06.2016г. на Административен съд – София град, XI касационен състав по КНАХД № 3379/2016г.). От кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства се установя, че в случая последният оглед на автомобила е направен на 21.01.2021г., а последното относимо и изискано във връзка със заведената щета писмено доказателство (удостоверението за банковата сметка на К.С.) е било предадено на Дружеството – жалбоподател на 28.01.2021г. Поради това съдът приема, че 15-дневният срок по чл.108, ал.1 от КЗ /броим в работни дни/ започва да тече именно от 28.01.2021г. и съответно изтича на 18.02.2021г. Същевременно по делото се доказва, че няма мотивиран отказ за плащане на застрахователна сума от страна на „ЗД ****” АД, а същевременно има определена и изплатена едва на 20.05.2021г. сума по претенцията на К.С.. Това означава, че застрахователят е определил и изплатил размера на обезщетението със закъснение от три месеца и два дни.

Представянето на изискуемите документи поражда задължение за произнасяне, а не за

уважаване на предявената претенция (виж Решение от 30.03.2009г. по КНАХД № 428/2009г. на Административен съд - София град и Решение от 28.11.2008г. по КНАХД № 4348/2008г. на Административен съд - София град). Поради това и доколкото в текста на чл.108 от КЗ е записано, че застрахователят „е длъжен” да се произнесе по претенцията, то явно този срок от 15 работни дни е задължителен, а не пожелателен. Поради това определянето на сумата и нейното изплащане след законоустановения срок са без значение за съставомерността на деянието.

Водим от изложеното до тук съдът приема, че доколкото по делото се установи, че „ЗД ****” АД до 18.02.2021г. включително не е определило и изплатило размера на обезщетението или застрахователната сума, нито мотивирано е отказало плащането, то явно Дружеството е нарушило нормата на чл.108, ал.1 от КЗ.

От субективна страна следва да се посочи, че отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна.

Това нарушение е формално. За осъществяването му следва да се докаже, че е изминал срокът от 15 работни дни от представяне на последното доказателство (в случая от представянето на удостоверение за банковата сметка на К.С. на 28.01.2021г.) и да не е налице нито мотивиран отказ, нито определяне и изплащане на обезщетението. В настоящия казус съгласно доказателствата, събрани по делото, се установи, че доколкото плащането на обезщетението датира от 20.05.2021г., а към 18.02.2021г. то не е било реализирано, нито пък „ЗД ****” АД мотивирано е отказало заплащане на това застрахователно обезщетение, то явно е налице и тази условно обособена втора предпоставка. С реализирането и на двете предпоставки (изтичането на срока от 15 работни дни и непредприемането на действия по плащане или отказ) нарушението е довършено. В случая това е станало на първата следваща дата след последния ден от срока по чл.108, ал.1 от КЗ, а именно на 19.02.2021г. Правилно административно - наказващият орган е определил датата на извършване на нарушението и напълно основателно е приел, че автор на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ е юридическото лице – застраховател.

Съгласно чл.644 от КЗ на юридическите лица, които извършат или допуснат извършване на нарушение на разпоредбите на този кодекс извън случаите по чл. 635 - 643 (както е в настоящия случай – на нормата на чл.108, ал.1 от КЗ), се налага имуществена санкция в размер от 1000 лв. до 20000 лева. При повторно нарушение наказанието за юридическите лица е „имуществена санкция” от 2000 лв. до 40000 лева.

Според §1, т.52 от ДР на КЗ (предишна т.51 – вкл. към датата на деянието) „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. На „ЗД ****” АД е било издадено НП № Р-10-821 от 17.09.2019г. от Заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което застрахователят е бил санкциониран с имуществена санкция в размер на 4000 лв. за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ. Това Наказателно постановление е влязло в законна сила на 16.03.2020г. Процесното нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ е извършено на 19.02.2021г., т.е. в едногодишен срок от влизане в сила на НП №

Р-10-821/17.09.2019г., касаещо същото по вид административно нарушение. Поради това правилно административно - наказващият орган е приел, че наказанието на застрахователя следва да бъде определено при условията на чл.644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ.

За пълнота на изложението и във връзка с доводите от жалбата, без в случая повторността да е обусловена от предишно нарушение по чл.107, ал.1 от КЗ /отм./, СРС намира за редно да посочи принципното си разбиране, че разликата между чл.108, ал.1 от КЗ и чл.107, ал.1 от КЗ /отм./ е само в срока - по сега действащия закон 15-дневният срок се брои в работни дни, докато при отменения КЗ – в календарни дни. Новият ред е по-благоприятен за нарушителя, тъй като 15 работни дни са повече от 15 календарни дни. По същината си нарушението е едно и също. Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че за да е налице повторност трябва застрахователят да е бил наказан само за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ, но не и по чл.107, ал.1 от КЗ /отм./, тъй като не е важна номерацията на разпоредбата, а съдържанието ѝ. При преценката за „повторност” съдът следи за фактите, за които веднъж вече застрахователят е бил наказан – дали те са същите като фактите, който изпълват състава в случая на чл.108, ал.1 от КЗ. Тук не говорим за правоприлагане по аналогия, а за преценка /чисто правна и дължима от съда/ на две норми, които са били в сила през различен период от време, но по същността си отнасящи се до едно и също по вид административно нарушение. Противното би означавало само заради влизането в сила на нов КЗ от 01.01.2016г. всички предишни нарушения на застрахователя в случая по чл.107, ал.1 от КЗ /отм./ да се заличат все едно никога не са били извършени и санкционирани, което е абсурдно.

Съдът, като съобрази естеството на допуснатото нарушение и това, че то е извършено при условията на повторност, намира, че правилно наказващият орган е определил на „ЗД ***” АД имуществена санкция в размер над минималния. В случая административното наказание на „ЗД ***” АД е малко над законовия минимум, но под средния размер по чл.644, ал.2, пр.2 от КЗ. Отегчаващи отговорността обстоятелства са изтеклият срок от време след 18.02.2021г. до плащането на обезщетението, както и това, че едва след като е била започнала проверка в КФН и до застрахователя е било изпратено писмо с изх. № 91-02-604 от 18.05.2021г. е реализирано плащането на обезщетението на 20.05.2021г. Съдът отчита и това, че приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Повторността е взета предвид в нормата на чл.644, ал.2 от КЗ, поради което втори път не следва да се отчита като отегчаващо обстоятелство. Сметчаващи отговорността обстоятелства липсват. Поради това, но и доколкото застрахователят все пак /макар и със закъснение/ се е произнесъл по претенцията на С. и му е изплатил обезщетение, съдът счита, че имуществената санкция правилно е определена в размер малко над законовия минимум, а именно 2500 лева. Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че наказанието не съответствало на целите на административното наказание, нито на тежестта и характера на нарушението, тъй като според настоящия съдебен състав в случая са налице отегчаващи обстоятелства и именно те мотивират извода за размер на имуществената

санкция над законовия минимум от 2000 лева. Освен това, доколкото има данни, че това далеч не е първото нарушение от този вид за застрахователя, за да се постигне предупреждаващ, превъзпитаващ и възпиращ ефект на наказанието явно същото следва да бъде по-високо – доколкото налаганите до момента в годините назад наказания в минимален размер явно не са постигнали целите по чл.12 от ЗАНН.

В конкретния случай не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства. Същевременно са налице отегчаващи отговорността обстоятелства. Нарушението е формално и представлява типична проявна форма на нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ и дори е извършено повторно. Поради това този съдебен състав счита, че в случая нормата на чл.28 от ЗАНН е неприложима. Конкретното нарушение не се характеризира с изключително ниска степен на обществена опасност. Освен това бездействието на застрахователя по смисъла на чл.108, ал.1 от КЗ се отразява и на правата на застрахования. Застрахователите имат особено важна компенсаторна функция – те акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди като неизпълнението на тази основна функция от застрахователя в установения по закон срок води до засягане имуществената сфера на застрахованите лица и обезсмисля в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането. Застрахованото лице има интерес да получи отговор или своевременно обезщетение при настъпило застрахователно събитие, в следствие на което то е претърпяло имуществени вреди. С бездействието си в дадения в чл.108, ал.1 от КЗ срок застрахователят нарушава именно този интерес на застрахованото лице. Настоящият казус не представлява отклонение, а е по-скоро типична проявна форма на нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ. Поради това и в предвид конкретно изминалото време от момента, в който е следвало застрахователят да се произнесе по щетата, до момента, в който той реално е изплатил обезщетението, настоящият съдебен състав не счита, че е налице маловажен случай и не следва да се уважава направеното в тази връзка искане на жалбоподателя.

С оглед на всичко изложено до тук СРС прие, че издаденото от Заместник - председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор” срещу „ЗД ****” АД Наказателно постановление № Р-10-583 от 16.07.2021г. следва да се потвърди изцяло.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН (действащи до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.4 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) учреждението, чийто орган е издал процесното НП (т.е. КФН) има право на юрисконсултско възнаграждение – доколкото съдът потвърждава Наказателното постановление и по време на съдебните прения пред СРС, НО, 10 състав процесуалният представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63, ал.3 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.1 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноси по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.4 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) в полза

на КФН следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда. Според чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН (каквото е настоящото) може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по това дело е имало две производства пред СРС с участието на процесуален представител на въззиваемата страна в общо три заседания пред СРС (едно открито съдебно заседание пред СРС – 21 състав на 29.09.2022г. и две открити съдебни заседания пред СРС - 10 състав на 13.06.2023г. и 12.09.2023г., но които са взели участие на юрк. Г. и юрк. Л.), както и едно производство пред АССГ, където на 24.02.2023г. въззиваемата страна също е била представлявана от процесуален представител. Тези ангажименти на процесуалните представител на въззиваемата страна следва да се отчетат при преценката на размера на дължимото в полза на КФН юрисконсултско възнаграждение. От друга страна следва да се вземе предвид и това, че самият правен спор не се отличава с фактическа и правна сложност. Поради това жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на КФН юрисконсултско възнаграждение в размер над средния и под максималния, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. сумата от 120 (сто и двадесет) лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-583 от 16.07.2021г., издадено от В.Н.С., Заместник-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, връзка § 1, т.51 от ДР на КЗ (сега – т.52) и чл.648, ал.1 от КЗ на „Застрахователно дружество ***“ АД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

ОСЪЖДА „Застрахователно дружество ***“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление - ****, представлявано заедно от С.С.П. и К.Д.К., да заплати на **Комисия за финансов надзор сумата от 120 (сто и двадесет) лева** за направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____